

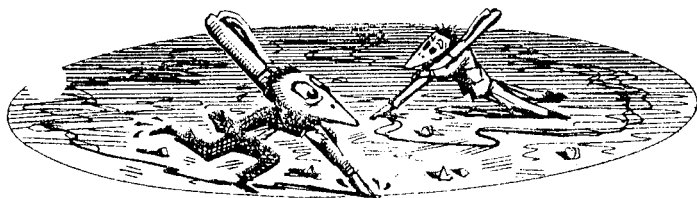
HOLOCAUST OG GOLDHAGENS BOK

Av Arne Borgir

Innsenderen har fått nedenstående innlegg i retur fra Aftenposten med følgende brev fra debattredaksjonens **Gustav Valand**: – Takk for brev. Forklaringen på at Internett er breddfull av abonnenter som forteller at planlagt masseutryddelse av jøder ikke fant sted, er psykologisk interessant. Men dokumentasjonen av massemyrderiene er uomtvistelig for den som ønsker å se det. Når det gjelder **Garaudy**, henviser vi til **Per Egil Heggens** kommentar i dagens avis (3/5-96). Med vennlig hilsen G.V. Her følger Innsenderens refuserte innlegg:

I Aft.p. 30/4 -96 får **Håkon Harket** rikelig plass til å kommentere **Daniel Jonah Goldhagens** bok "Hitler's willing executioners". Vanligvis tillater avisen ingen kritiske bemerkninger til den slags artikler (fra lesemene), men det forhindrer jo ikke at man kan forsøke seg.

Ifølge Harket sier forfatteren om boken: "Å forklare hvorfor holocaust fant sted, krever en radikal omvurdering av det som inntil

nå er skrevet. Denne boken er den omvurderingen". Vi får vite at det massemorderiske hatet mot jødene som førte til holocaust, skyldtes – hatet mot jødene. Men hvorfor eksploderte det i Tyskland når antisemittismen var dypt rotfestet i hele det krislne Europa? spør forfatteren. Hans svar er – holocaust, som forsvares med – holocaust.

Dette er lite annet enn et nytt steg inn i en holocaust-mystisisme og mytiske forestillinger som nærmer seg religiøse dogmer. Som litterær form ligger den på linje med **Elie Wiesels** hovedverk "La Nuit" hvor **Wiesel** opererer med helt andre beskrivelser av utryddelsesprosessene enn de som er innarbeidet hos folk, og som blir trodd på. Som saklig informasjon kan det ikke være til noen nytte for den som ønsker å sette seg inn i hva som egentlig skjedde. Man får ingen forklaring på hvorfor Internett er breddfull av abonnenter som forteller at planlagt masseutryddelse av jøder ikke fant sted under den annen verdenskrig. Heller ikke får man vite om årsaken til at tidligere holocausttroende skifter oppfatning, f.eks. når den kjente franske filosofen og forfatteren **Roger Garaudy** nylig gjorde det..

Som kommunist og motstandsmann ble **Garaudy** arrestert av tyskerne under krigen og satt i konsentrasjonsleir. Etter krigen ble han vlagt inn i det franske parlamentet hvor han var visepresident. Mange kunne sikkert ønske å få vite hvorfor en mann med hans bakgrunn og i en alder av 82 år skifter oppfatning og attpåtil skriver en bok med revisjonistisk syn på holocaust hvorved han utsetter seg for å bli idømt bøter inntil 300 000 franc og 1 års fengsel. I Frankrike er det lovforbud mot å bestride holocaust i offentlig tale og skrift, som i Tyskland, Østerrike og Sveits. Dessuten finnes det folk i vårt eget land som gjerne så tilsvarende forbud innført i norsk straffelovgivning. Det må være grunn til å spørre: Hvorfor frykter man kommunismens gjenoppståen? Er dette prinsipielt noe særlig bedre enn diktaturstaters praktisering av ytringsfrihet?

Et ytringsforbud er imidlertid tilsynelatende unødvendig i Norge. Ingen norske medier har i annen halvpart av dette århundre tatt temaet opp til fri og uttømmende debatt. Ingen norske åndsarbeidere har reist bust mot denne tabuiseringen, og de har heller ikke gått til angrep på innskrenkningene av ytringsfriheten i våre europeiske granneland slik de gjør i andre sammenheng. Inntil videre blir man derfor nødt til å avfinne seg med **Håkon Harkets** og andres kontemplative spørsmål om "Hvordan ble det utenkelige tenkelig..." og deres egne svar og betraktninger. Andre slipper ikke til, og tyr derfor til Internett og andre former for spredning av informasjon.

"Historieforskere redder ikke folkets frihet, men setter den i fare". **Vaclav Havel**, tsjekkisk president. (Aftenp. 8/8-90.)

ARNE BORGIR SVARER AFTENPOSTEN

Av Arne Borgir

Etter Aft.p.'s avslag om spalteplass for innsenderen, sendte han nedenstående svar 6/5-96 til avisens red. **Gustav Valand** (også nektet opptatt):

Jeg har mottatt Deres brev av 3. d.m. med retur av mitt manuskript "Håkon Harket og holocaust". Så vidt jeg kan erindre er det 4., 5. eller endog 6. gang De avslår å gi spalteplass for lignende innlegg fra meg.

Mitt ærend er primært ytringsfriheten, og ved denne anledning også holocaust som Aft.p. har unndratt balansert informasjon og uttømmende diskusjon i 50 år. Dermed leveres bevis for at det ikke alene i diktaturer, men også i demokratier er mulig å tilside sette ytringsfriheten – og at det blir gjort.

Ytringsfriheten respekteres ikke av Aft. p. når avisen ensidig fremmer et bestemt syn uten å slippe opponenter til. Hensikt-en med dette kan ikke være noen annen enn at avisens lesere og dermed også jeg skal bøye oss for og tilegne oss de oppfatninger som f.eks. medarbeiderne **Håkon Harket** og **Per Egil Høge** serverer i en tid hvor intet er sikkert.

Forhåpentlig slipper jeg å høre argumentet at det står meg fritt å utgi min egen avis. Aft.p. er en av landets største og mest leste aviser. Når rigide påstander om diskutabile emner fremsettes overfor lesemene, er det for de samme lesemene motforestillingene skal present-eres, ikke for lesemene av helt andre aviser. Der hvor diskutabile påstander fremsettes, skal det også være mulig å ta til gjennmøle.

Aftenposten er svært opptatt av **Salman Rushdies** rett til straffet å fremsette synspunkter som ca. 1 milliard mennesker finner blasfemiske og sårende. Men avisen tillater ikke avvikende oppfatninger i sine spalter av et 50 år gammelt historisk anliggende. Med derne holdningen støtter Aft. p. opp om meningsundertrykkelsen og kriminaliseringen av syn på historien i Frankrike, Tyskland, Østerrike og Sveits. I disse gamle kulturlandene kan man idømmes store bøter og fengselstraff for avvikende syn på jødernes skjebne under den annen verdenskrig, selv om man støtter seg til

vitenskapelige undersøkelser. M.a.o. har Aft. p. redusert seg seg selv til et frangsynt propagandaorgan for en historieoppfatning som det kan reises begrunnet tvil om, en tvil som brer seg raskt over hele verden.

Til slutt et spørsmål: – **Simon Wiesenthal** er avslørt som løgner. Det ble løyet i rettsaken mot **Demanjuk** i Israel. **Grove** løgner er blitt fortalt om antall omkomne i Auschwitz. **Elie Wiesel** har løyet om utryddelsesmetodene samme sted. Det er blitt løyet om masseutryddelser i konsentrasjonsleire i selve Tyskland. At det er løyet i stor stil, er notorisk og kan ikke bestrides. Stoler man på folk som er grepet i løgn?

Jeg kan imidlertid være enig med Dem i at "...dokument-asjonen av massemyrderiene er uomtvistelig for den som ønsker å se det". Med andre ord: –man må ønske at massemyrderiene har funnet sted for å tro det.

"Elsk og hjelp dem som leter etter sannheten".
Elie Wiesel til skoleelever i Skedsmo. Aft.p. 12/12-86.